

Τὸ «ΤΡΕΛΛΟΚΟΡΙΤΣΟ» στὸ «ΛΥΡΙΚΟ». — Τὴν Κολέτ, τὴν ἥρωίδα τοῦ «Τρελλοκόριτσου» μιά ὀρφανή νέα, τὴν ἔχουν ἀναθρέψει δυὸ γεροντοκόρες, θρησκώλιπτες, κι' αἰσθητὲς — ἢ μιά τῆς κάνει τὸν πατέρα κι' ἢ ἄλλη τὴ μητέρα—ἐνῶ τοῦ κοριτσιοῦ ἡ καρδιά πετάει καὶ θέλει νὰ ζήσει. Δὲν εἶνε ζωηρὴ μὲ τὸν ἀντρες ἢ Κολέτ. Δὲν εἶνε καμμιὰ ἐξαιρετικὰ ὀρμητικὴ ἐρωτικὴ φύσι. Εἶνε φυσιολογικὸ κορίτσι, μὲ κάποια φαντασία καὶ κάποιο καλλιτεχνικὸ ἄλγαντο. Ἄθῶο, ἀφελέστατο, ἀλλὰ-ζωντανό, μὰ ζωντανό, χωρὶς καμμιὰ ὑποκρισία, πού κάνει, κάθε φορά, ὅπως αἰσθάνεται. Αὐτὸ ἀνησυχεῖ τὶς γεροντοκόρες. Καὶ ὁ ἅγιος ἐφημέριος τῆς ἐνορίας τους, στὴν ἐξοχικὴ κωμόπολι πού ζοῦν, προτείνει νὰ παντρεύουν τὴν Κολέτ, μ' ἕναν «παρθένο» καὶ ἡλίθιο νέο τὸ γιοῦ κάποιο συμβολαιογράφου. Τὸ κορίτσι δὲν τὸν θέλει. Κι' ἐπειδὴ ὁ παππᾶς κι' οἱ γεροντοκόρες εἶνε ἀνένδοτες, τὸ τρελλοκόριτσο τὸ σκάζει ἀπὸ τὸ σπίτι, φεύγει μὲ τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Παρίσι, πέφτει σὰν μπόμπα στὸ ἐργαστήρι τοῦ ζωγράφου Μωρίς, πού τὸν εἶχε γνωρίσει, ὅταν αὐτὸς ἔμεινε, γιὰ λίγο διάστημα στὴν ἐξοχή, στὸ σπίτι τους γιὰ νὰ ζωγραφίσῃ καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ τὴν κρατήσει, φοβερίζοντας ὅτι, ἂν δὲν τὸ κάμῃ, θὰ πέσῃ στὸ Σηκουάνα, νὰ πνιγῇ. Αὐτὸς δέχεται νὰ ἐκτεθῇ στὸν κίνδυνο καὶ τοῦ σκανδάλου καὶ τοῦ νόμου, κρατώντας κοντὰ του καὶ κρύβοντας ἕνα κορίτσι ἀνήλικο — τὸ τρελλοκόριτσο εἶνε μόλις δεκαεπτὰ ἐτῶν — ἀλλὰ καὶ τὸν ἄλλον κίνδυνο νὰ τὴν ἐρωτευθῇ, αὐτὸς, ἕνας πενηντάρης, γιατί ἡ Κολέτ εἶνε νόστιμη κι' ὀρεχτική. Τὸν κίνδυνο αὐτὸ στὸ τέλος δὲν τὸν γλυτώνει. Ἀλλὰ, καὶ τὸ τρελλοκόριτσο νοιώθει κάποιο αἶσθημα γιὰ τὸ ζωγράφο, μ' ὅλη τὴ διαφορὰ τῆς ἡλικίας. Εἶνε θαυμασμός; Εἶνε εὐγνωμοσύνη, πού τὴν κράτησε κοντὰ του καὶ τὴν ἔσωσε ἀπὸ τὸν ἀνεπιθύμητο γάμο; Ὅπως καὶ νᾶναι, παρακινημένη ἀπὸ ἕνα νεαρὸ συμπατριώτη τῆς καὶ παιδικὸ τῆς φίλο, μαθητὴ τοῦ ζωγράφου τὸ Σερνέν (πού τὴν ἀγαπᾷ τρελλὰ, χωρὶς αὐτὴ νὰ τὸ ξαίρει) ἀποφασίζει νὰ τοῦ φανερώσῃ τὸ αἶσθημά της στὸ Μωρίς. Ἐξω φρενῶν ὁ ζωγράφος, τὴν κοροϊδεύει, τὴ μαλώνει σὰν ἄτακτο παιδί καὶ θέλει νὰ τῆς δώσῃ ἕνα χέρι ξύλο, στὰ μα-

λακὰ τῆς σημεία, γιὰ τὸ ἀστεῖο δι-ἀβημά της. Ἀλλὰ, σὲ λιγάκι, ὅταν βλέπει τὸ μαθητὴ τοῦ νᾶχη ἀγκαλιάσει τὸ τρελλοκόριτσο καὶ νὰ τὸ φιλῇ, γιὰ νὰ τὸ παρηγορήσῃ στὴν ἀποτυχία του, νοιώθει, ὅτι ἀγαπᾷ τὴ μικρούλα καὶ στὸ τέλος τῆς τὸ λέει καὶ εἶν' ἔτοιμος νὰ τὴν πάρῃ γυναίκα του. Ἀλλὰ τὴν κρίσιμη αὐτὴ στιγμή μπαίνει στὴ μέση ἕνας ἀδυσώπητος φίλος τοῦ ζωγράφου, ἕνας γλύπτης, ὁ Σιμονώ, γιὰ νὰ τοῦ κάμῃ αἰσθητὸ τὸ ἄτοπο πού θὰ εἶχε μιά τέτοια ἔνωση καὶ τοῦ δείχνει τὸ σωστὸ δρόμο: Νὰ θυσιασθῇ αὐτὸς καὶ νὰ δώσῃ τὸ τρελλοκόριτσο στὸν μαθητὴ του. Ἡ Κολέτ τὸ δέχεται, χωρὶς μεγάλες δυσκολίες καὶ ἡ περιπέτεια παίρνει τέλος.

Μ' αὐτὴ τὴ γνωστὴ, παλιὰ, μὰ καὶ πολὺ νόστιμη κωμωδία, ἔκαμε ἀρχὴ στὶς παροαστάσεις τῆς καλοκαιρινῆς περιόδου τὸ συμπαθητικὸ συγκρότημα Μανωλίδου, Παππᾶ, σύμπραξι Α. Γιαννιδῆ. Καὶ πρέπει νὰ πῶ ἀμέσως, ὅτι δὲ στάθηκε καθόλου ἄτυχη ἢ ἐκλογή. Μ' ὄλο πού τὸ ἔργο ἀνήκει στὴν κατηγορία τῶν λεγομένων «βουλεβαρδιερικῶν» ἔχει, μέσα σ' ὅλη του τὴ συμβατικότητα, μερικοὺς τύπους ἀρεκτὰ καλὰ σχεδιασμένους, γοργὴ κίνησι, σκηρικὴ ζωντάνια, διάλογο πολλὰς φορὲς πνευματώδη καὶ παρ' ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς φάρσας, πού δὲν ἀμελεῖ νὰ μεταχειρίζεται (κρυφίματα σὲ παραβάν, ἀπιθανότητες, παροεξηγήσεις κλπ.) μένει στὸ ἐπίπεδο μιᾶς πολιτισμένης κι' εὐχάριστης κωμωδίας. Ἐπειτα καὶ ὁ τύπος τοῦ τρελλοκόριτσου, πού εἶχε ἀποδόσει ἐδῶ καὶ τοιάντα χρόνια πάνω—κάτω ἢ Κυβέλη, μ' ἀφάνταστη μαεστρία, εἶνε τύπος πού προσαρμόζεται καὶ στὴ φυσικὴ κατασκευὴ καὶ στὰ ἐκφραστικὰ μέσα τῆς κ. Μανωλίδου. Ἡ συμπαθητικὴ αὐτὴ πρωταγωνίστρια, εἶναι πραγματικὰ φτιασμένη — καὶ θὰ εἶνε γιὰ πολλὴν καιρὸ ἀκόμα — γιὰ τὰ κοινὰ κοινὰ. Σ' αὐτοὺς τοὺς ρόλους, τοὺς ἀφελεῖς, δοσοερούς, κι' αὐθόομητους εἶνε προωρισμένη νᾶχη μεγάλους θριάμβους.

Στὴν ἐκτέλεσι τοῦ τρελλοκόριτσου εἶχε μιά ἐπιτυχία, ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες τοῦ σταδίου τῆς. Ἀπόδοσε δυναμικὰ τὸν τύπο, στὸ σύνολό του, μὲ σπάνια δοοσιά, γάοι κι' αὐθόομητισμό. Ὅπως ἔπαιξε, γάοισε στὸ κοινὸ πραγματικὴ ἀπόλαυσι. Ἡ κ. Ἀνθὴ Μπλιάδου ἔσωσε θαυμασία ἐπίσης τὸν τύπο τῆς ἀνδοποεποῦς γεροντοκόρης καὶ ἡ Τζόλη Γαρμπῆ δὲν ὑστέρησε καθόλου στὸ

κωμικὸ αὐτὸ νουέτο. Πολὺ καλὴ ἐπίσης ἡ Μαίρη Λεκοῦ στὸ ρόλο τῆς ἡθοιοῦ καὶ πρώην μοντέλλου τοῦ ζωγράφου. Ἀπὸ τοὺς ἀνδρες ἔξω ἀπὸ τὸν κ. Παππᾶ, πού εἶνε πάντα ὁ ἀψογὸς ἐκτελεστὴς τῶν κωμῶν καὶ κουρασμένων ἐραστῶν, οἱ κ.κ. Αὐδῆς καὶ Δαμασιώτης, ὁ πρῶτος στὸ ρόλο τοῦ «παρθένο» νέου, πού ξεσκολλεῖ κατόπιν καὶ ὁ δεύτερος στὸ πονόφυχο ἀτυνόμου, χάρισαν στιγμὲς πηγαίου γέλιου στὸ πυκνὸ κοινὸ τῆς πρεμιέρας. Ὁ νεαρὸς ἡθοιοῦς κ. Α. Φιλιππίδης καὶ σὰν ἐμφάνισι καὶ σὰ συγκρατημένο παίξιμο εἶχε στὸ ρόλο τοῦ Σερσέν ἀρεκτὴ κι' εὐδοίωνη ἐπιτυχία. Ὁ κ. Γιαννιδῆς, στὸ ρόλο τοῦ φίλου Σιμονώ, λαμπρὸς ὅπως πάντα. Ἀλλὰ καὶ τ' ἄλλα μέλη τοῦ θιάσου, ἢ κ. Νικηφοράκη, ἢ κ. Χατζζούδη, ἢ κ. Γοργῶ Λοῦη καὶ οἱ κ.κ. Οἰκονομίδης καὶ Μοριδῆς ἔπαιξαν μὲ πολὺ κέφι. Ἡ μετὰφρασι τοῦ κ. Μυράτ θεατρικώτατη. Τὶς σκηνογραφίες τὶς ἀδίκησαν ἴσως οἱ φωτισμοί. Ἡ παράστασι στὸ σύνολό τῆς χειροκροτήθηκε θερμά.